

Kitab Daniel - Nomer Satus Sekawan Dasa Wolu

Mbukak Wahyu: Mangertèni Dina-dina Pangesoran ing Daniel

Jeff Pippenger

2024-03-25

Ing taun katelu jumenenge Kores, raja Persia, ana sawiji prakara kaandharake marang Dhanièl, kang asmane sinebut Bèltesazar; lan prakara iku sanyatané bener, nanging wektu kang katetepake dawa; lan dhèwèké mangreti prakara iku, sarta nduwèni pangerten bab wahyu iku. Ing dina-dina iku aku, Dhanièl, lagi nglakoni kasusahan sajrone telung minggu kebak. Aku ora mangan roti kang enak, daging lan anggur uga ora mlebu ing cangkemku, lan aku ora njebadi awakku babar pisan, nganti telung minggu kebak kalakon. Lan ing dina kaping patlikur ing sasi kapisan, nalika aku ana ing sacedhake kali gedhe, yaiku Hidékel. Dhanièl 10:1-4.

Sajrone telung dina setengah kang simbolis miturut Wahyu pasal sewelas, nalika kaloro seksi padha mati ana ing dalan, ana sawijining “bab” kaandharake marang Bèltesazar. Sadurunge, dhèwèké wus mangerti “wahyu” (mareh), amarga ing pasal sanga, Gabriel wis teka lan maringi pangerten marang dhèwèké bab wahyu iku.

Inggih, nalika aku isih ngaturaken pandonga, malaekat Jibril, kang wus tau dakdeleng ana ing wahyu ing wiwitan, lumayu kanthi cepet ngambah angkasa lan ndemèk aku ing wektu saos soré. Panjenengané banjur maringi katrangan marang aku, ngandika karo aku, lan ngendika, Hé Daniel, saiki aku metu supaya maringi kawruh lan pangerten marang kowé. Wiwit wiwitan panyuwunmu, dhawuh iku wus kawedhar, lan aku teka kanggo mratelakaké marang kowé; amarga kowé iku banget kinasihan. Mulané, mangertènana prakara iku lan gatèkna wahyu mau. Daniel 9:21-23.

“wong lanang Gabriel, kang” wis “dideleng déning” Daniel “ing sajroning wahyu ing wiwitan,” iku ngrujuk marang “chazon,” yaiku wahyu ngenani sajarah kenabian, kang nuduhake marang Gabriel anggoné nerangake wahyu bab karajan-karajan ing ramalan Kitab Suci marang Daniel ana ing bab wolu. Nanging “wahyu,” kang banjur kudu digatèkaké déning Daniel ana ing bab sanga, yaiku “mareh,” wahyu bab panampakan. Sawisé kuwi Gabriel maringi rincian sajarah saka ramalan rong èwu telung atus taun marang Daniel.

Bab sangang katetepaké ing taun kapisan Darius. Nalika Belteshazzar nyatakaké yèn dhèwèké “wis nduwèni pangerten bab wahyu” ing “taun katelu saka Koresy,” dhèwèké wis mangertèni wahyu “mareh” mau sajroning rong taun. Apa kang dipahami déning Belteshazzar ing “dina-dina” pasamuwan iku yaiku “perkara” mau, yaiku tembung Ibrani “dabar,” lan iku dawa, awit wektu kang wis katetepaké iku rong èwu limang atus rong puluh taun.

Daniel sampun mangertos sawetawis bab “perkawis” punika, awit piyambakipun saweg nggenepi pandonga Leviticus kalih dasa enem wonten ing pasal sanga, lan punika inggih

pandonga tumrap “perkawis” punika. Wonten pepadhang ingkang saya kathah tumrap “pitu wekdal,” ingkang lajeng dipunmangertosi déning Belteshazzar sajroning selikur dinten kabingahan, lan tetuwuhaning pepadhang tumrap “pitu wekdal” punika, sajroning dinten-dinten kabingahan punika, dados pralambang tumrap tetuwuhaning pepadhang tumrap “pitu wekdal” ing taun 1856. Para Millerit ugi sampun rumiyin mangertos bab “pitu wekdal” punika, awit sampun sami mratelakaken punika, nanging wonten pepadhang ingkang katambahan ingkang kedah nguji piyambakipun wonten ing titik piyambak saking sajarahipun nalika sami ngalami transisi saking gerakan Philadelphian dhateng gerakan Laodicean.

Dina-dina sungkawané Belteshazzar sejajar karo sajarah nabi nalika gerakan Filadelfia pindhah dadi gerakan Laodikia ing taun 1856, lan banjur dadi greja Adventis Laodikia ing taun 1863. Sajarah Belteshazzar lan wong-wong Millerit ngenani pepadhang sing saya tambah tumrap “pitu mangsa,” selaras karo perpindahan gerakan Laodikia saka malaékat katelu marang gerakan Filadelfia saka satus patang puluh papat ewu, lan ing dina-dina sungkawa, yaiku sajrone wektu panundhan, nalika pepadhang sing saya tambah tumrap “pitu mangsa” bakal kaandharaké.

Belteshazzar nglambangaké sawijining utusan lan uga sawijining gerakan. Ing dina-dina patangisé, utusan iku kudu mangertèni “perkara” mau, yaiku Kayektèn, banjur sawisé iku dhèwèké kudu ngaturaké “perkara” mau marang sawijining gerakan, nalika Michael mbangkitaké loro seksi iku ing taun 2023.

Tembung Ibrani “mareh” (wahyu bab penampakanipun Kristus), ingkang Daniel dipuntepangi minangka ngertos wonten ing ayat kapisan, dipunwedharaken kaping sekawan ing wahyu pungkasanipun Daniel. Kaping kalih dipunterjemahaken dados “wahyu,” lan kaping kalih malih dados “penampakan.” Nalika sapisan Daniel ngginakaken tembung punika ing ayat kapisan, piyambakipun nedahaken bilih piyambakipun mangertos “wahyu” punika, nanging telung rujukan sanèsipun nedahaken Daniel ngalami wahyu punika. Ing ayat enem, pasuryanipun Kristus “kados dene ‘penampakan’ kilat.”

Lan ing dina kaping patlikur sasi kapisan, nalika aku ana ing pinggir kali gedhé, yaiku Hiddekel; banjur aku ngangkat mripatku lan nyawang, lah ana sawijining priya ngagem lenan, bangkekanipun kaiket ing emas murni saka Uphaz: Sariranipun uga kaya permata beril, lan rainipun kaya patingal kilat, lan mripatipun kaya damar geni, lan lengenipun sarta sampéyanipun warnanipun kaya tembaga kang digosok kinclong, lan swaraning pangandikanipun kaya swaraning wong akèh. Lan aku, Daniel, piyambakan sing weruh wahyu iku; amarga wong-wong kang ana bebarengan karo aku ora weruh wahyu iku; nanging ana gemeter gedhé nempuh wong-wong mau, nganti padha mlayu ndhelik. Mulane aku kari piyambakan, lan weruh wahyu gedhé iki, lan ora kari kekuwatan ana ing aku: amarga kaendahanku ing sajroning aku malih dadi rusak, lan aku ora bisa nahan kekuwatan. Daniel 10:4–8.

Ana tembung Ibrani liyane kang dijarwakake minangka “sesanti,” kang bakal kita rembug sawisé kita ngandharaké sawatara ciri saka tembung Ibrani “mareh.” Ing ayat-ayat

sadurungé, tembung “panampakan” iku yaiku tembung Ibrani “mareh.” Tembung sing padha iku dijarwakake minangka “sesanti” ing ayat nembelas. Ing ayat nembelas, sesanti bab Kristus wis ndadèkaké Dhanièl susah.

Lah, ana siji kang kaya rupa putraning manungsa ndumuk lambéku; banjur aku ngathukaké cangkemku lan matur marang Panjenengané kang jumeneng ana ing ngarepku: Dhuh gustiku, amarga sesanti punika kasangsaranku mbalela marang aku, lan aku ora kari duwé kakuwatan. Daniel 10:16.

Tembung Ibrani kang dipunjarwakaken dados “kasangsaran,” tegesipun engsel, lan “sesanti” bab rawhipun Kristus ing ayat ingkang dipuntingali déning Daniel punika dados engsel. “Engsel” ing wangsit nggambaraken satunggaling titik balik.

“Ana piwulang-piwulang sing kudu disinaoni saka sajarahing jaman kepungkur; lan kawigatosan katuntun marang prekara-prekara iki, supaya kabèh wong bisa mangertèni yèn Gusti Allah makarya miturut garis-garis kang padha saiki iki kaya Panjenengané tansah nindakaké biyèn. Astané katon ana ing pakaryanipun lan ana ing antarané bangsa-bangsa saiki iki, padha waé kaya wiwit Injil kapisan diproklamasèkaké marang Adam ing Éden.

“Ana mangsa-mangsa kang dadi titik balik ing sajarah bangsa-bangsa lan gréja. Ing panguwasa pangrimaté Allah, nalika krisis-krisis kang warna-warna iki dumadi, pepadhang kanggo mangsa iku diwènèhake. Manawa pepadhang iku katampi, ana majuning rohani; nanging manawa ditampik, mula kemunduran rohani lan kacilakan kang njalari karusakan tuntas bakal ngetutaké. Gusti ana ing Sabdané wis mbikak pakaryan Injil kang maju nyerang kaya déné wus katindakaké ing jaman biyèn, lan uga bakal katindakaké ing mangsa ngarep, nganti tekan perang pungkasan, nalika panguwaos-panguwaos Sétan bakal nindakaké obahane kang pungkasan lan nggumunaké.” Bible Echo, Agustus 26, 1895.

Ayat nembelas nggambarake sawijining titik balik ing sajarah sing diwakili déning Belteshazzar. Iki minangka titik balik tumrap sungu Republik (bangsa) lan uga sungu Protestan (gréja). Iki nglambangake sawijining krisis, lan uga nuduhake titik nalika pepadhang khusus kanggo sajarah iku diparingake. Titik balik kanggo Daniel dumadi nalika Daniel wis “didemek,” kaping pindho saka telu kaping. Daniel bakal didemek kaping telu, lan nalika kaping pindho piyambakipun didemek, iku dadi titik balik kanggo Daniel, lan titik balik iku minangka kaping pindho saka telu kaping nalika Daniel mirsani wahyu “mareh”.

Lan lah, ana siji kaya wujudipun para putraning manungsa ndemèk lambéku; banjur aku mbukak cangkemku, lan matur, sarta kandha marang dhèwèké kang jumeneng ana ing ngarepku: Dhuh gusti kawula, déning pamedhar wahyu punika kasangsaranku mbalèni kawula, lan kawula sampun boten kenging kakiyatan babar pisan. Daniel 10:16.

Kita bakal mbahas telung pandhapan mau ing sawatara wektu maneh. Kaping pisanan saka patang kaping tembung “mareh” digunakaké déning Daniel, yaiku paseksènè yèn dhèwèké

mangertèni wahyu iku, lan telung panyebut pungkasan nuduhaké pengalamané nalika dhèwèké saèstu ndeleng penampakané. Kaping teluné nalika dhèwèké nyebut wahyu bab penampakan iku ana ing ayat wolulas, ing kono dhèwèké didhampingi kanggo kaping teluné.

Banjur ana maneh siji kang teka lan ndemek aku, kang rupane kaya manungsa, lan dheweke nguwatake aku. Daniel 10:18.

Nalika panyandhangan kaping pindho, ing ayat nembelas, yaiku rujukan kaping pindho marang wahyu “marah”, kekuwatane sirna, nanging nalika panyandhangan kaping telu, kekuwatane dipulihake maneh. Ing ayat sepuluh, nembelas, lan wolulas Daniel kasandhang. Ing ayat enem, Daniel nyumurupi panampakane Kristus, banjur Gabriel, lan ing ayat sepuluh, Gabriel nyandhang Daniel sapisanan.

Banjur aku ngangkat mripatku lan ndeleng, lah ana satunggiling wong ngagem mori linen, kang pangguloné kaiket nganggo emas murni saka Uphaz. Badané uga kaya permata beril, pasuryané kaya katoné kilat, mripaté kaya damar geni, lengené lan sikilé kaya warnané tembaga kang wis dipoles, lan swaraning tembungé kaya swaraning wong akèh. Lan aku, Daniel, piyambak kang weruh wahyu iku; awit wong-wong kang padha ana bebarengan karo aku ora weruh wahyu iku. Nanging ana gonjang-ganjing gedhé tumiba marang wong-wong mau, nganti padha mlayu ndhelikaké awaké. Mulané aku kari piyambakan, lan weruh wahyu gedhé iki, lan ora ana kekuwatan kang kari ana ing aku; awit kaendahanku ing njero aku malih dadi karusakan, lan aku ora nyimpen kekuwatan babar pisan.

Nanging aku krungu swaraning pangandikane; lan nalika aku krungu swaraning pangandikane, aku banjur keturon jero kanthi pasuryanku sujud, lan pasuryanku tumuju ing lemah. Lah, ana tangan ndemek aku, kang ngangkat aku ana ing dhengkulku lan ing tlapakan tanganku. Panjenengane banjur ngandika marang aku, He Daniel, wong kang banget kinasihan, mangertenen tembung-tembung kang dakwedharake marang kowe, lan ngadega jejegana: awit saprene aku diutus marang kowe. Nalika Panjenengane wis ngandika mangkono marang aku, aku banjur ngadeg kanthi gemeter. Banjur Panjenengane ngandika marang aku, Aja wedi, Daniel: awit wiwit dina kapisan nalika kowe manahmu nujokake kanggo mangerti lan ngasorake awakmu ana ing ngarsane Gusti Allahmu, tembung-tembungmu wus kaprungu, lan aku teka marga saka tembung-tembungmu. Nanging panggedhene karajan Persia nglawan aku rong puluh siji dina lawase; nanging lah, Mikhael, salah siji saka para panggedhe utama, teka nulungi aku; lan aku tetep ana ing kana bebarengan karo para ratu Persia. Saiki aku teka supaya kowe mangerti apa kang bakal tumiba marang bangsamu ana ing dina-dina wekasan; awit wahyu iku isih kanggo pirang-pirang dina maneh. Daniel 10:5–14.

Banjur ing ayat nembelas, Daniel kaasta kaping pindho, nalika dhèwèké ndeleng wahyu bab Kristus.

Lan nalika Panjenengane wus ngandika tembung-tembung mengkono marang aku, aku tumungkul ngadhep ing lemah, lan aku dadi ora bisa muni. Lan lah, ana siji kang kaya rupane para putraning manungsa ndemek lambeku; banjur aku mbukak cangkemku lan

matur, lan kandha marang Panjenengane kang jumeneng ana ing ngarsaku: Dhuh gustiku, marga saka wahyu punika kasusahanku mbalela ing atasku, lan aku wus kelangan sakehing kakuwatan. Awit kepriye abding gustiku punika bisa guneman kalawan gustiku punika? amarga tumrap aku, sanalika iku uga ora ana kakuwatan kang kari ana ing aku, lan ambegan uga ora kari ana ing aku. Daniel 10:15–17.

Banjur Dhaniël kapacak kaping telu, nalika Jibril katon, dudu Kristus.

Banjur ana maneh siji kang nyandhang aku, kang rupane kaya paningalé manungsa, lan iya nguwataké aku, sarta ngandika, Hé wong kang banget kinasihan, aja wedi: tentrem-rahayu tumrap kowé, kuwatna, ya, kuwatna. Lan nalika dhèwèké wis ngandika marang aku, aku dadi kuwawa, lan matur, Mugi gustiku ngandika; awit panjenengan sampun nguwataké kawula. Banjur dhèwèké ngandika, Apa kowé sumurup saka apa sababé aku teka marang kowé? lan saiki aku bakal bali perang nglawan pangeraning Persia: lan manawa aku wus tindak metu, lah, pangeraning Yunani bakal teka. Nanging aku bakal nuduhaké marang kowé apa kang kaserat ana ing kitabing kayektèn: lan ora ana siji waé kang nyekel jejeg bebarengan karo aku ana ing prakara-prakara iki, kajaba Mikhaèl pangeranmu. Daniel 10:18–21.

Daniel kaparingan tutul kaping telu, lan kaping pisanan lan kaping katelu piyambakipun dipun tutul déning malaékat Gabriel. Ing kaping kapindho nalika piyambakipun dipun tutul, punika déning Kristus. Daniel migunakaken tembung Ibrani ingkang sami kaping sekawan, nanging ingkang kapisan saking sekawan punika, ing ayat kapisan, piyambakipun nyariyosaken bilih piyambakipun mangertos “sesanti” punika. Mangertos satunggaling kayekten punika wigati, nanging punika boten sami kaliyan ngalami kayekten punika, kados dene ingkang piyambakipun alami ing tigang kaping sanèsipun.

Nalika dina-dinané Daniel anggoné sesambat wis rampung, dhèwèké kaparingi sawijining pengalaman saka wahyu iku, kang satemené wis dingertèni déning dhèwèké sadurungé dina-dina sesambaté rampung. Pengalaman mau kawangun saka telung tataran, kang dilambangaké déning telung panyentuhan. Panyentuhan kang kapisan lan kang pungkasan katindakaké déning Gabriel, déné panyentuhan kang ana ing tengah déning Kristus. Panyentuhan kapisan lan pungkasan iku minangka aksara kapisan lan aksara pungkasan saka abjad Ibrani. Ing tataran kapindho mau, Daniel ngakoni kaanané minangka wong dosa kang mbalela gegayutan karo Pangérané, mulané panyentuhan kang ana ing tengah iku nglambangaké pambrontakan, kaya kang dilambangaké déning aksara kaping telulas saka abjad Ibrani.

“Nanging Pétrus saiki wus ora nggatekake prau utawa momotan manèh. Kaélokkan iki, ngungkuli sakèhé kaélokkan liyané kang tau diseksèni déning dhèwèké, tumrapé dadi sawijining panyingkapan saka pangwasaning Allah. Ing Gusti Yésus dhèwèké nyumurupi Sang Pribadi kang ngasta sakabèhé alam ana ing sangisoré pangwasané. Ananing kaallahan mau mbabarake dhéwé kanisthané piyambak. Katresnané marang Guruné, wirangé awit saka ora pracayané dhéwé, panuwuné amarga andhap-asoring Kristus, lan ngungkuli kabèh iku, rasa najisé dhéwé ana ing ngarsané kasucèn kang tanpa wates,

kabèh mau ngungkuli atiné. Nalika para kancané lagi ngamanake isi jalà mau, Pétrus tumungkul ing sikilé Sang Juru Slamet, karo sesambat, ‘Sumingkira saka aku; awit aku iki wong dosa, dhuh Gusti.’”

“Iku minangka kaarsaning kasucèn ilahi sing padha, kang wus njalari nabi Daniel tiba kaya wong mati ana ing ngarsané malaékat Allah. Panjenengané ngandika, ‘Rupaningsun malih dados rusak wonten ing dalemingsun, lan kawulaningsun boten gadhah kakiyatan samukawis.’ Mangkono uga nalika Yesaya nyumurupi kamulyaning Pangéran, panjenengané nguwuh, ‘Bilai aku! awit aku iki binasak; amarga aku iki wong kang lambéné najis, lan aku manggon ana ing satengahing bangsa kang lambéné najis: awit mripatku wus nyumurupi Sang Raja, Pangéraning sarwa tumitah.’ Daniel 10:8; Yesaya 6:5. Kamanungsan, kanthi kalemahan lan dosané, dipadhakaké kanthi kasampurnaning kaallahan, lan panjenengané ngrasa babar pisan kirang lan boten suci. Mangkono iku kang wus kadadosan tumrap sakabèhé wong kang kaparingi sesanti bab kaluhuran lan kamulyaning Allah.”

“Pétrus nguwuh, ‘Paduka tindakna adoh saka kula; awit kula punika tiyang dosa;’ nanging piyambakipun tetep nggegem sukuning Yésus, kanthi raos bilih piyambakipun boten saged kapisahaken saking Panjenenganipun. Sang Juru Slamet mangsuli, ‘Aja wedi; wiwit sapunika kowé bakal nyekel manungsa.’ Sawisé Yésaya nyumurupi kasucèn Allah lan kasunyatan bilih piyambakipun piyambak boten pantes, lajeng piyambakipun kapitadosan dhawuh ilahi. Sawisé Pétrus katuntun dhateng panyélakan dhiri lan gumantung dhateng panguwaos ilahi, lajeng piyambakipun nampi panggilan dhateng pakaryanipun tumrap Kristus.” *The Desire of Ages*, 246.

Sesanti “mareh” iku sesanti bab rawhipun Kristus, nanging malaékat Jibril kaawakaké déning kaping kalih lan kaping sekawan nalika Dhaniel migunakaké tembung mau. Kaping sepisan iku pratélan yèn Belteshazzar mangertos sesanti mau, nanging telung kaping pungkasan nggambaraken Dhaniel ngalami sesanti mau. Ing telung kaping Dhaniel ngalami sesanti mau, piyambakipun ugi katutul.

Sepisanan piyambakipun kasentuh déning Gabriel yaiku sasampunipun piyambakipun sampun ningali panampakan Kristus ingkang sampun kaluhuraken, lan pengalaman punika ndadosaken piyambakipun wonten ing “turu lelap kanthi pasuryanku sujud, lan pasuryanku tumuju ing lemah.” Wahyu punika sampun nuwuhaken pamisahan, awit tiyang-tiyang ingkang sesarengan kaliyan piyambakipun “boten ningali wahyu punika; nanging ana gonjang-ganjing ingkang ageng nempuh dhateng piyambakipun, satemah piyambakipun sami mlayu ndhelik.” Ing kuciwa ingkang kapisan, Yeremia “lenggah piyambakan, marga saka asta Gusti Allah,” lan wonten ing Belteshazzar “boten wonten kekiyatan ingkang kari,” “amargi” “kaendahanku malih dados karusakan ing salebetipun aku, lan” piyambakipun “boten nyimpen kekiyatan.”

Sawisé Gabriel ndemèk dhèwèké kaping pisan, banjur Gabriel nduduhaké Daniel ngadeg kanthi nyangga awaké ana ing dhengkul lan tlapak tangané. Banjur dhèwèké dhawuh marang Daniel supaya mangertèni tembung-tembung kang dipangandikakaké lan ngadeg,

lan Daniel nindakaké mangkono, sanadyan isih gumeter. Banjur Gabriel maringaké marang Daniel sawijining pamecahan rinci bab apa kang wis kelakon sajroning rong puluh siji dina wektu Daniel nglilir. Dhèwèké nerangaké yèn sawisé nglawan para ratu Persia sajroning rong puluh siji dina mau, Mikhaèl tumedhak saka swarga kanggo mèlu ing paprangan iku, banjur Gabriel teka kanggo njawab pandongané Daniel lan nerangaké marang Daniel “apa kang bakal nimpa bangsamu ing dina-dina wekasan.” Nalika Mikhaèl tumedhak saka swarga, Gabriel diutus kanggo nerangaké dina-dina wekasan marang Daniel.

Panjelasané Gabriel kaparingaké marang Daniel ing pungkasané rong puluh siji dina sungkawa, kang, ing aplikasi baris demi baris saka Wahyu pasal sewelas, nggambarake wektu nalika Yéhezkiel ing pasal telung puluh pitu kaping pindho didhawuhi medhar wangsit marang balung-balung kang mati, supaya nguripaké maneh loro nabi saka kuburané. Iki dumadi nalika Mikhaèl tumurun saka swarga lan nguripaké manèh badané Musa, nalika ora gelem sesrawungan karo Sétan ing kitab Yudas. Daniel isih bakal didemèk kaping pindho manèh sawisé Gabriel wis maringi dhèskripsi umum bab dina-dina sungkawa mau.

Sawisé Gabriel rampung, Daniel “ngarahaké pasuryané marang lemah, lan banjur dadi bisu”, lan banjur Kristus piyambak “ndemek” “lambené” Daniel, lan banjur Daniel “mbukak” “cangkemé, banjur ngandika, lan matur marang Panjenengané kang ngadeg ana ing ngarsaku, Dhuh gusti kawula, marga saka wahyu punika kasangsarankawula tumuju dhateng kawula, lan kawula boten gadhah kakiyatan malih. Awit kadospundi abdi saking gusti kawula punika saged matur kaliyan gusti kawula punika? awit tumrap kawula, sanalika boten wonten kakiyatan malih wonten ing kawula, lan napas ugi boten wonten malih wonten ing kawula.”

Pengalaman ndeleng lan ngandika karo Kristus andhap-asorake Daniel nganti tumungkul ing lebu. Panjenengane bisu, lan mesthi bakal tetep mangkono manawa Kristus ora nggepok lambene, kaya dene lambene Yesaya wus tau disenggol dening bara saka misbyah.

Kita badhé nerusaken panaliten punika ing artikel salajengipun.

“Bareng Yesaya nyawang wahyu bab kamulyan lan kaagunganing Pangérané iki, dhèwèké katrajang déning rasa kang banget bab kasucèn lan kasantosaning Allah. Pira landhepé bedané antarane kasampurnan Penciptané kang tanpa tandhing, lan lakuné dosa wong-wong kang, bebarengan karo dhèwèké dhéwé, wis suwé kaétung ana ing antarané umat pilihan Israel lan Yehuda! ‘Bilai aku!’ pangandikané; ‘awit aku iki sirna; marga aku iki wong kang lambéné najis, lan aku manggon ana ing satengahé bangsa kang lambéné najis; sebab mripatku wus ndeleng Sang Prabu, Pangérané sarwa tumindak.’ Ayat 5. Nalika ngadeg, kaya-kaya, ana ing pepadhanging cahya rawuhipun Ilahi ana ing sajroning pasucèn batin, dhèwèké nyadhari manawa manawa dibiaraké ana ing kasampurnan kang kurang lan ora cakapé dhéwé, dhèwèké mesthi babar pisan ora bakal bisa nglaksanani tugas kang kanggo iku dhèwèké wis katimbalan. Nanging ana sawijining serafim diutus kanggo ngendhoraké kasangsarané lan nyawisaké dhèwèké tumrap tugas agungé. Sawijining bara urip saka mesbèh dipasangaké ing lambéné, karo

tembung, ‘Lah, iki wus ndemèk lambému; lan kaluputanmu wus dijupuk saka kowé, lan dosamu wus karesiki.’ Banjur kaprunggu swaraning Allah ngandika, ‘Sapa kang bakal Dakutus, lan sapa kang bakal budhal kanggo Kita?’ lan Yesaya mangsuli, ‘Iki aku; utusa aku.’ Ayat 7, 8.”

“Sang tamu saka swarga dhawuh marang utusan kang lagi ngenteni mau, ‘Lunga, lan kandhaa marang bangsa iki, Pancen kowé padha krungu, nanging ora mangerti; Lan pancen kowé padha ndeleng, nanging ora nyumurupi. Atiné bangsa iki gawéa dadi kandel, Lan kupingé gawéa dadi abot, lan pejahna mripaté; Supaya aja padha ndeleng kalawan mripaté, lan krungu kalawan kupingé, Lan mangerti kalawan atiné, Lan mratobat, lan kapulihaké.” Ayat 9, 10.

Tugase nabi iku cetha; dheweke kudu ngunggahaké swarané kanggo mrotes piala-piala sing lagi ngrembaka. Nanging dheweke wedi nindakaké pagawean iku tanpa ana satithik jaminan pangarep-arep. “Gusti, nganti pira suwéné?” pitakone. Ayat 11. Apa ora bakal ana siji waé saka umaté Paduka sing pinilih kang bakal mangertèni lan mratobat lan waras?

“Beban jiwane marga saka Yehuda kang kesasar iku ora bakal ditanggung tanpa guna. Tugas pangawene ora bakal kabèh tanpa woh. Nanging piala-piala kang wus saya mundhak sajrone pirang-pirang turunan ora bisa disirnakake ing jamane. Sajrone sakèhé uripe, dhèwèké kudu dadi guru kang sabar lan kendel—nabi pangarep-arep uga nabi paukuman. Nalika maksud ilahi pungkasane kaleksanan, woh kang sampurna saka upayane, lan saka pakaryane kabèh utusan Allah kang setya, bakal katuduh. Bakal ana turahan kang kapitulungan rahayu. Supaya prakara iki bisa kalakon, pangandika-pangandika pepènget lan panyuwunan kudu kapratelakake marang bangsa kang mbalela, mangkono pangandikane Gusti: ‘Nganti kutha-kutha padha dadi tumpes tanpa pedunung, lan omah-omah tanpa wong, lan tanah dadi sepi temenan, lan Pangeran wus nyingkirake manungsa adoh, lan ana paninggal kang gedhé ana ing tengahing tanah iku.’ Ayat 11, 12.”

“Pengadilan-pengadilan abot kang bakal tumiba marang wong-wong kang ora mratobat,—perang, pangasingan, panindhesan, ilangé kuwasa lan kaluhuran ana ing antarané para bangsa,—kabeh iki bakal kadadéan supaya wong-wong kang bakal ngakoni ana ing kono astané Allah kang kagungan bebendu iku bisa katuntun marang pamratobat. Sapuluh taler saka karajan sisih lor enggal bakal kasebar ing antarané para bangsa lan kutha-kuthané bakal katilar suwung; balad pambinasa saka bangsa-bangsa mungsuh bakal nyapu tanahé bola-bali; malah Yerusalem pungkasane bakal rubuh, lan Yehuda bakal kaboyong dadi tawanan; nanging Tanah Prajanjian ora bakal tetep katilar tanpa pedunung salawas-lawase. Jaminané rawuhipun utusan swarga marang Yesaya yaiku: ‘Ing kono isih bakal ana saprapuluh, Lan iku bakal bali, lan bakal kauntal: Kaya wit teil, lan kaya wit ek, Kang isih ana sariné ana ing jeroné, nalika godhong-godhongé padha gogrog: Mangkono wiji suci bakal dadi sari saka iku.’ Ayat 13.”

“Jaminan babagan kasampurnaning wekasaning maksud Gusti Allah iki ndadosaken manahipun Yesaya kebak kendel. Menapa dene kakuwasan-kakuwasan ing bumi

nglajengaken barisanipun nglawan Yehuda? Menapa dene utusaning Pangeran pinanggih kaliyan oposisi lan panulakan? Yesaya sampun sumerep Sang Prabu, yaiku Pangeranipun sakehing bala; piyambakipun sampun miyarsa kidungipun para serafim, ‘Sakathahing bumi kebak kamulyanipun Panjenenganipun;’ piyambakipun gadhah prasetyan bilih pawartos-pawartos saking Yehovah dhateng Yehuda ingkang murtad badhe kasarengan dening pangwaosing Roh Suci ingkang mujudaken kapitadosan dosa; lan nabi punika dipun kiyataken kangge pakaryan ingkang wonten ing ngajengipun. Ayat 3. Sadangunipun tugasipun ingkang panjang lan abot, piyambakipun tansah mbekta pangeling-eling dhateng wahyu punika. Ngantos sewidak taun utawi langkung, piyambakipun jumeneng wonten ing ngajenging para putraning Yehuda dados nabi pangajeng-ajeng, saya kendel lan saya kendel malih wonten ing pangandikanipun ngenani kamenangan pasamuwan ing tembe.” Prophets and Kings, 307–310.